

Την 3ην Ιουλίου 2010 απεβίωσε ο συγχωριανός μας Δημήτριος Αποστολακίδης του Νέστορα σε ηλικία 86 ετών στην Αθήνα. Η σωρός του εκλιπόντος μεταφέρθηκε στο χωριό μας τα Βρυσικά, γενέτειρα του όπου και ετάφη. Η εξόδειος ακολουθία τελέστηκε στον ιερό Ναό της κοιμήσεως της Θεοτόκου του χωριού στην οποία χοροστάτησε ο σεβασμιότατος μητροπολίτης Διδυμοτείχου- Ορεστιάδος και Σουφλίου. Τον αποθανόντα συνόδευσε στα νεκροταφεία σύσσωμο το χωριό ενισχυμένο με πλήθος παρεπιδημούντων χωριανών μας που κατέφθασαν για να τιμήσουν τον νεκρό

Ο Δημήτριος Αποστολακίδης του Νέστορα γεννήθηκε στα Βρυσικά το 1924, παντρεύτηκε την Ασημίνα Λυμπερίδου με την οποία απέκτησε δυο παιδιά, τον Γεώργιο και τον Νέστορα.

Στη δεκαετία του 60, όταν η φτώχεια και ανέχεια κυριαρχούσε και παίδευε τους συγχωριανούς μας πολλοί από αυτούς έφυγαν μετανάστες για τη Γερμανία. Ο εκλιπών τότε δεν εγκατέλειψε την Ελλάδα για να μη στερήσει τα παιδιά του από τη δική του και της γυναίκας του φυσική παρουσία και προστασία, αλλά προτίμησε να μετακομίσει στην Αθήνα για ένα καλλίτερο μέλλον.

Εκεί εργάστηκε σκληρά και συγκροτημένα για να αναθρέψει ανθρώπινα τα παιδιά του και τα κατάφερε με πολλούς κόπους και στερήσεις.

Ο Ύψιστος είδε τις τίμιες προσπάθειες του και ευλογώντας αυτόν τον αξίωσε να ζήσει έτη πολλά και να απολαύσει και να χαρεί με τις επιτυχίες των παιδιών του που ήταν και δικές του.

Ο μεγάλος γιος του, ο πατέρας Γεώργιος, αφιέρωσε τη ζωή του στην υπηρεσία του Κυρίου και χειροτονήθηκε ιερέας, μετατάχθηκε στη στρατιωτική ιεροσύνη και ευδόκησε να ανέλθει στο ανώτατο γήινο αξίωμα, του αρχηγού θρησκευτικού των Ενόπλων Δυνάμεων.

Ο δεύτερος γιος του, ο Νέστορας, ακολούθησε τη νομική επιστήμη και εξελίχθηκε σε εξαιρετο υπηρέτη της Θέμιδος, σήμερα δικηγόρει στην Αθήνα και είναι δικηγόρος " παρ' Αρείου Πάγου ".

Συνεχίζοντας αυτή τη νεκρολογία μου θα κλείσω με την περιγραφή ενός γεγονότος της παρελθούσης ζωής του λαμβάνοντας αφορμή από μια παλιά ρήση των χωριανών μας που λέει:

{Δε γένιτι χαριά χουρίς δάκρυα κι κηδεία χουρίς γέλια} για να τον θυμόμαστε, όπως άλλωστε θα ήθελε και αυτός με ένα γλυκό αχνό χαμόγελο στα χείλη μας.

Γυρνάμε πολλά χρόνια πίσω, στη δεκαετία του 50, ένα καλοκαιρινό πρωινό, ο νταή Δημήτρης, παλικάρι τότε και νιόπαντρος, σηκώθηκε, σαμάρωσε το γκατζιόλι τους, έδεσε στο σαμάρι δυο τσαπιά και τον τορβά με το προσφάι που είχε ετοιμάσει η γυναίκα του και κίνησαν για το χωραφάκι τους που ήταν στις όχθες του ερυθροπόταμου στη θέση καρλιά. Την τελευταία στιγμή και κρυφά από τη γυναίκα του σκάλωσε στο σαμάρι του γαϊδάρου και τον "σιαλτσμά" {δίχτυ για παρόχθιο ψάρεμα}. Ο νταή Δημήτρης είχε και δυο μεγάλες αγαπημένες παρασχολίες , δυο χόμπι όπως θα λέγαμε σήμερα, το κυνήγι και το ψάρεμα.

Έφθασαν στο χωράφι, και αφού ξεφόρτωσαν τα τσαπιά και τον τορβά, έριξε με πονηριά τον σιαλτσμά στον ώμο του και κίνησε για το ποτάμι λέγοντας στη γυναίκα του:

Εις μνήμην Δημητρίου Αποστολακίδη

Συντάχθηκε απο τον/την Θεόφιλος

Τρίτη, 13 Ιούλιος 2010 13:50 - Τελευταία Ενημέρωση Παρασκευή, 29 Οκτώβριος 2010 23:39

" Ασμίνα χίρσι συ να σκαλιζ τα καλαμπούκια κι μέχρι να μπιτίς τ'αρδίνι γω θα πάνου στου πουτάμι να ψαρέψου του μισμριανό μας ".

Ας είναι ελαφρύ το χώμα του χωριού σου που σε σκέπασε.

Καλή ανάσταση πατέρα όπως ευχήθηκε ο γιος σου πατέρας Γεώργιος.

"Χαιριτίσματα Αφέντη κι τσδικούς μας πιθαμένους" όπως ευχήθηκαν οι χωριανοί μας με την ντοπιολαλιά τους.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ